



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 22. Tolerandae detractioes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

leranter ferendi propter Deum quæcumque ad-
versa singulis diebus contingat, exemplum
præbent milites, quorum tolerantia incredi-
bilis est. Nam quæ itinera, quæ frigora, quos
soles, quantas necessitates, quæ vulnera, quæ
pericula patiuntur, & hæc omnia hilari ani-
mo, ut paucos dies senectutis quietos ha-
beant, ad quos nesciunt utrum pervenient?
Nos verò pro æterna requie brevissimi tem-
poris laborem non sustinebimus? Tolerabi-
lia, & levissima sicut quæcumque patimur,
si præmium consideremus, quod Deus pro-
miserit.

§. XXI.

Gaudendum in tribulationibus.

Sicut in ædificio plus operis, & sectionis uni-
flaxo, quam alteri adhibetur, jubente &
disponente architecto, qui unam præ altero no-
biliori loco destinavit: sic à Dei arbitrio peten-
da est ratio, cur unus graviora, alter minora pa-
tiatur adversa: unicuique enim propriam cru-
cem tribuit Deus singulorum viribus æquam, &
parem gloriæ ac coronæ, quam singulis præ-
paravit. Sicut igitur marmor, si compos ra-
tionis foret, sculptoris ictus patienter ferret, &
gratias ageret: ita nos gaudere oportet, quod
variis tribulationibus quasi quodam scalpello nos
Deus expolire dignetur, ut sublimiori loco in
domo ejus colloceamur. Castigat ille quos amat,
ne mundi prosperitate corrupti, à via salutis
aberrant. Ideò mali homines bonis sunt neces-
sarii, ut per illos tanquam Dei ministros exer-
ceantur, & ad virtutem assiduis afflictionibus
obdurentur. Quod cum verissimum sit, ille
affectus erga adversarios induendus est, quem
erga Semei sibi maledicentem Sanctus rex David
ostendit dicens, *Dominus præcepit ei, ut male-
diceret David, & quis est qui audeat dicere, quæ-
re sic fecerit?* (2 Reg. 16: 10.) Nemo enim
malum inferret, nisi Deo volente, & permit-
tente: nec ille vellet, aut permetteret, nisi ad
majorem sui gloriam & salutem nostram.
Porro in malis, quibus vexamur, non à crea-
turis solatium petendum est, sed à solo Deo,
qui prima causa omnium poenarum est. Nam
vera consolatio non nisi in veritate reperitur,
quæ Deus est. Hæc docet nos tribulationem
necessariam esse, & cum gaudio suscipiendam
veluti arrham, & pignus Divinæ erga nos di-

lectionis. *Omne gaudium, ait Jacobus Aposto-
lus, existimate fratres mei, cum in tentationes
varias incideritis, scientes quod probatio fidei
vestræ patientiam operatur, patientia autem opus
perfectum habeat* (Jac. 1: 2.) Insidiæ, calum-
niæ, persecutiones, & alia mala hujus vitæ,
maximum bonum sunt, & maxime diligen-
dum, quia in illis nihil est boni, nihil amabile
præter Divinum beneplacitum, ad quod tan-
quam ad primum principium cuncta revocari
debent, quæ carni & sanguini molesta sunt.
In quo judici Pilato dixit Christus, *Non haberes
potestatem adversum me ullam, nisi tibi datum esset
desuper* (Joan. 19: 11.) Hæc agnitâ in omni
eventu potestate, absque ulla difficultate mentis
tranquillitas conservatur. Quæcumque nos an-
gunt, si extra Deum considerentur, mille phan-
tasmata, & distractiones pariunt. Cum enim
extra centrum suum trahuntur, incipiunt gra-
via esse, multaque suggerunt phantasie præter-
rita, præsentia, & futura, quæ nunquam fue-
runt, nec sunt, nec erunt: atque hinc oriun-
tur angustia cordis, noctes insomnes, & curæ
insanabiles. Quod si quis assuescat omnia in
Deo conspiceret, & ad ipsum referre, semper
hilaris, & immotus dicit in omni eventu cum
S. Job, *Sicut Domino placuit ira factum est, sit
nomen Domini benedictum* (Job 1: 21.) Deus
qui me affligi permittit, mei curam gerit infinitâ
charitate. Ipse me cruci affixit, in qua constan-
ter permanebo donec ipse me deponat.

§. XXII.

Toleranda detractiones.

Si magis angimur propter ea, quæ de nobis
perperam loquuntur homines, quam propter
peccata, quæ sola nos cruciari debent, mani-
festè convincimur, quod nos ipsos magis ama-
mus, quam Deum. Infinitæ & horribiles sunt
blasphemie à perditis mortalibus contra Deum
prolatæ, & ille hos tolerat, suorumque dono-
rum participes facit: nos autem repleti vitiiis, &
sceleribus, si quis nobis mala, quæ fecimus,
exprobraverit, excandescimus, & à nemine con-
temni volumus. Illud potius metuendum, ne im-
meritis laudibus extollamur, ne nimia nos felici-
tas à crucis Christi consortio, & ab ejus gloria
excludat. Si appenderentur veluti in statera quid-
quid mereamur pro peccatis nostris, quidquid
Christus pro nobis pertulit; in altera verò
lance

lance omnia tormenta, omnes injuriæ, omnia dedecora ponerentur, hæc certè præ illis, ac si nullius ponderis forent, levissima apparerent. Considerandum quoque est, quælibet ab aliis illata mala non ab inferentis, sed à patientis affectu graviora vel leviora consistunt. Nam qui hæc spernit, qui non accipit, qui vulnere superior est, nihil patitur. Non manus quæ tela vibrat vulnus facit, sed corpus quod patitur: nam si quis corpus adamantinum haberet, licet innumeris undique telis percuteretur, nullo vulnere affici posset: ita injuriæ, oblocutiones, & alia mala non à petulantium, & improborum insania lædendi vim habent, sed à Patientis imbecillitate. Beatus est, qui vitam suam ita disposuit, ut de illo quidpiam sinistra ne fingi quidem possit, pugnante meriti magnitudine adversus malignantium obtreccationes. Quod si hoc assequi non valemus, hinc saltem diligentiam vitæ nostræ adhibere par est, ut nemo in nobis detrahendi occasionem inveniat, alioquin frustra detractoribus irascimur, si nos illis detrahendi materiam suppeditamus. Si verò nobis cuncta sollicitè ad honestatem providentibus, illi nihilominus insaniunt, consolari nos debet Redemptoris nostri semper memoranda sententia: *Beati estis cum dixerint omne malum adversum vos mentientes (Matth. 5: 11.)* Sentiant de nobis homines, & dicant quidquid libet, beati erimus si nostra nos conscientia apud Deum non aceuset. Fallaces & mutabiles sunt hominum opiniones, vana judicia, quæ nec profunt nobis, nec obsunt. *Si hominibus placerem, inquit Apostolus, Christi servus non essem (Gal. 1: 10.)* Sed nec fieri quidem potest, ut quis omnibus placeat: nam vel se suum cuique est, trahitque omnes diversa, & unumquemque sua voluptas, & qui ab uno laudatur, ab aliis deridetur. Quidam Philosophus dicenti sibi, omnes te derident, respondit; at ego non derideo. Illos siquidem irrideri non posse judicabat, qui de risionibus non perturbatur.

§. XXIII.

Tam propria, quam aliena mala æquanimitè ferenda.

Optimum remedium est, in omni afflictione & adversitate à præsentis angustia mentem avertere, & ad Deum convertere, nostra quippe

natura angorem suum conspiciere nequit sine affectu miserationis erga se ipsam. Tum quia omnis cruciatus & ægitudine animi ex eo provenit, quod rem, quam amamus, amittere timeamus; efficacissimum omnium malorum alexipharmacum est illud solummodo bonum amare, quod nulli subest mutationi, nec ab ulla creata potentia auferri potest, aut impediri. Ab aliquo autem verbo, vel factò læsi, linguam omnino continere debemus, ne in verba erumpat animi commotionem indicantia: sicut enim languentis stomachi est non posse cibum duriorum concoquere, ita animi pusilli est, aspera verba ferre non posse. Dicebat quidam vir sanctus, se nullam unquam habuisse adeò gravem afflictionem, quam tacendo non vicerit; nam quidquid sit quod cruciat, spretum exolescit: si verò irascimur acceptà injuriâ, eâ nos dignos fuisse testamur. Dignus est contempti, qui de contemptu dolet. Non tamen sufficit dolorem intus premere, & tacere, sed intus etiam se arguere oportet, & omni abjectione dignum aestimare. Etenim vir sapiens, qui se attentius circumspicit, non considerat quid patiat, sed quàm multa dignus sit pati propter peccata, quibus Deum offendit. Alios autem non judicat, ne seipsum damnet, memor Apostoli dicentis. *In quo judicas alterum te ipsum condemnas, eadem enim agis, quæ judicas (Rom. 2: 1.)* neque offenditur ob exiguum proximi debitum ipse debitor decem millium talentorum. Insanus est, qui suo graviore morbo, impatientiâ scilicet & superbiâ, alienum curare nititur. *Tu quis es, inquit Apostolus, qui judicas alienum servum? Domino suo stat, aut cadit. (Rom. 14: 4.)* Aut quomodo potes dicere fratri tuo, ut in Evangelio legimus, *sine ejiciam festucam de oculo tuo, ipse in oculo tuo trabem non videns. (Luc. 6: 42.)* Solius Dei est aliena delicta judicare, cujus est ea justè punire, aut misericorditer curare. Ad nos autem spectat, ea si non possumus corrigere, & impedire; alioquin patienter ferre; nam si vitium displicet, illud prius in nobis emendandum est, quàm in aliis. Qualis Deus erga nos est, patiens scilicet, & misericors, tales nos aliis exhibere debemus.

§. XXIV.